

1) Ποια πιστεύεις ότι ήταν τα βασικά μηνύματα-ιδέες που ήθελε να περάσει ο συγγραφέας μέσα από αυτήν την ιστορία; Ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν το διάβασες και ποια ή ποιες σκηνές ξεχώρισες;

Όταν διαβάσει κάποιος αυτό το βιβλίο υπάρχουν τόσα πολλά που θα νιώσει, θα καταλάβει και θα σκεφτεί. Σε αυτήν την απάντηση, λοιπόν, θα αναφέρω μερικά από αυτά τα οποία με συγκίνησαν και με έβαλαν σε σκέψεις. Πρώτα, όμως, θα ήταν καλύτερα να αναφερθώ σε κάποια μηνύματα που ίσως να ήθελε ο συγγραφέας να περάσει από αυτό το βιβλίο.

Σίγουρα, το πρώτο και βασικότερο μήνυμα είναι αυτό της φιλίας. Μία φίλια συνήθως αναπτύσσεται ανάμεσα σε ένα παιδί και σε έναν σκύλο ή σε μία γάτα. Όχι όμως σε αυτήν την περίπτωση. Εδώ βλέπουμε τη στενή σχέση ανάμεσα σε ένα αγόρι και έναν πελεκάνο. Βέβαια δεν είναι μόνο το ιδιαίτερο ζώο που κάνει ξεχωριστή αυτήν τη φίλια. Αυτό που την κάνει να ξεχωρίζει είναι κυρίως η αγάπη που νιώθει ο πελεκάνος για το παιδί και πόσο πολύ έχει ανάγκη το αγόρι τον πελεκάνο. Η ανάγκη και των δυο τους για στήριξη είναι πραγματικά αυτό που τους δένει και για αυτό τίποτα δεν τους χωρίζει. Ένα ακόμα μήνυμα

που μας περνά το βιβλίο είναι το πόσο μπορεί να αλλάξει η παρουσία ενός φίλου τον τρόπο ζωής ενός ανθρώπου. Να τον μεταφέρει από τη μοναξιά, την απομόνωση και τη θλίψη στη θέληση για ζωή και στην κοινωνικοποίηση. Έτσι ακριβώς, λοιπόν, αλλάζει και η νοοτροπία του αγοριού στο βιβλίο με τη βοήθεια του πελεκάνου, ο οποίος παρότι δεν είναι τόσο έξυπνος, μπορεί να καταλάβει τα συναισθήματα του Γιάννη καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον και να του συμπαρασταθεί με τον δικό του τρόπο. Με τον τρόπο που μόνο ένας φίλος μπορεί. Σε αυτό το σημείο ταιριάζει να αναφέρω κάτι ακόμα που μας φανερώνει ο συγγραφέας: όταν κάποιος που αγαπάμε αντιμετωπίζει ένα πρόβλημα και εμείς κάνουμε μια πράξη που εκφράζει την συμπόνια και την κατανόηση μας, τότε χωρίς να το καταλαβαίνουμε ο φίλος μας νιώθει καλύτερα και είναι ευγνώμων, παρότι εμείς δεν το αντιλαμβανόμαστε. Το σημείο που πραγματικά εκφράζει αυτό το μήνυμα βρίσκεται στο τέλος που ο Γιάννης τρέχει προς τον θεραπευμένο πια πελεκάνο, ξέροντας ότι ο πατέρας του τον έχει γιατρέψει παρά την αντιπάθεια του προς τον πελεκάνο. Αυτό κάνει τον Γιάννη να νιώθει ευτυχία και αγαλλίαση, παρότι ο πατέρας του μπορεί να μην το ξέρει. Κάτι ακόμα βασικό το οποίο μας περνά ο συγγραφέας μέσα από την αποφασιστικότητα του Γιάννη να μεγαλώσει τον πελεκάνο κρυφά, είναι ότι όταν έχουμε θέληση μπορούμε να καταφέρουμε αυτά που σε άλλους φαίνονται ακατόρθωτα και πολλές φορές αυτά που οι άλλοι δεν τολμούν να κάνουν.

Αυτά είναι μερικά από τα μηνύματα, που κατά τη γνώμη μου, θέλησε να περάσει ο συγγραφέας. Όμως σίγουρα σε αυτό το βιβλίο δεν υπάρχουν μόνο τα μηνύματα αλλά και γεγονότα που σε κάνουν να αισθανθείς διάφορα συναισθήματα. Το κυριότερο συναίσθημα που ένιωσα κατά την ανάγνωση του βιβλίου είναι συγκίνηση. Με όλες τις πράξεις του και τη συμπεριφορά του ο πελεκάνος μπορεί να σου προκαλέσει κυρίως το αίσθημα της συγκίνησης αλλά και της ευτυχίας, καθώς είναι τόσο χαριτωμένη και χαρούμενη ύπαρξη. Επιπλέον, ένα χαρακτηριστικό σημείο συγκίνησης είναι όταν τραυματίζεται ο πελεκάνος. Η πιθανή απώλεια αυτού του υπέροχου πλάσματος που έχει φέρει τη χαρά στη ζωή του αγοριού, είναι ικανή από μόνη της να σου θολώσει τα μάτια από τα δάκρυα. Ένα ακόμα συναίσθημα που μου δημιουργήθηκε ήταν η έκπληξη, καθώς δεν περίμενα ότι ο πατέρας του αγοριού θα έμπαινε στη διαδικασία να φροντίσει τον πελεκάνο, μια και ήταν ένας πολύ δύστροπος και απόμακρος άνθρωπος, που δεν εξέφραζε τα συναισθήματα του. Ήταν μια πραγματική έκπληξη η κίνηση που έκανε, μόνο και μόνο για να χαροποιήσει το παιδί του. Τέλος, κάτι ακόμα που ένιωσα ήταν αγαλλίαση, επειδή ο πελεκάνος θεραπεύτηκε και τώρα μπορούσε να ζήσει ήρεμος μαζί με το αγόρι, αλλά και επειδή ο πατέρας άλλαξε νοοτροπία και έγινε ένας πολύ πιο εύθυμος και προσιτός άνθρωπος.

Από όλο το βιβλίο οι σκηνές που πραγματικά ξεχώρισα ήταν αρχικά εκείνη όπου τραυματίζεται ο πελεκάνος και τρέχοντας ο Γιάννης πάει κοντά του. Εκεί πραγματικά συγκινήθηκα και λυπήθηκα και τον πελεκάνο και το αγόρι, διότι ήμουν σίγουρη για τον θάνατο του πελεκάνου. Βέβαια διαβάζοντας την τελευταία σκηνή, όπου ο πελεκάνος και το αγόρι ξανασυναντιούνται, κατάλαβα ότι πάντα πρέπει να ελπίζουμε και να σκεφτόμαστε θετικά. Για αυτό, λοιπόν, αυτή η σκηνή της επανένωσης ήταν η δεύτερη που ξεχώρισα και την έχω χαραγμένη στη μνήμη μου. Ίσως για να μου δίνει ελπίδα και να μου φτιάχνει τη διάθεση, όταν αντιμετωπίζω μία δύσκολη κατάσταση ή ίσως για να μην ξεχνάω να είμαι αισιόδοξη και να ελπίζω!